

பரதராஜன் .தியாகராஜா - ஆத் தியடி, பரூத் தித் துறை

□□□□ □□□□□□□□□□□□
□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□
□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ □□□□□□□□ - □□□□□□
□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□□□□□ □□□□□□□□ ...!

என்றான் . அவன்தான் மொறிஸ் .

1969 இல் பரூத் தித் துறை ஆத்தியடியில் பரதராஜன் ஆக அவதரித்த அவன் பதினாந்து ஆண்டுகள் தன் பற்றோரின் அரவண்பையில் வாழ்ந்தான் . தனக்கென வாழும் சூயநல வாழ்வில் அவனுக்கு விருப்பம் ஏற்படவில்லை .

மண்ணில் சூதந்திரம் கண்ட பின்பு மனையில் இன்பம் காண்போம் என்றான் . அன்றே அன்னமையதை துறந்து போர்க்களம் புகுந்தான் . மொறிஸ் ஆனான் .

நான்கு ஆண்டுகள் இயக்கப் பணியில் ஈடுபட்டான் . குறுகிய காலப் பகுதியில் அவன் ஆற்றிய சேவைகள் அளப்பரியன .

சிறீ லங்கா இராணுவம் தொண்டமானாற்றில் குடிகொண்டிருந்த காலம் அது . புலிகள் பெருந்தாக்குதல் ஒன்றை இராணுவ மாகாமம் மீது மறேகொண்டனர் . மொறிஸ் அத்தாக்குதலை முன்னின்று நடத்தி வற்றியும் கண்டான் . இராணுவ வீரரசை சிதறியோடச் செய்தான் . பிநகரி இராணுவ மாகாமதை தாக்கி வற்றியும் கண்டு காயமும் பட்டான் .

பரூத் தித் துறையில் குடிகொண்டிருந்த இராணுவத்தை வளையறே விடாமல் சனெரி போட்டாத் துத்து வளையற்தோரெ விரட்டி அடித்த பெருமை இவனுக்குண்டு .

முதல் முதலாக பரூத் தித் துறையில் தம்பசிட்டி வீதியில் வதைத்து ஆமிறக்கிற்கு கிரண்டை வீசி ஆமியகை கிலிகொள்ளச் செய்த துணிவும் இவனுக்குண்டு .

ஆமி கபுடி ககொண்டிருக்கும் இடங்களுக்கெல்லாம் சனென்று அவர்கள் இருப்பிடங்களைச் சூற்றி சககை தாட்டு விட்டு வருவதில் இவனுக்கு நிகர் இவனே தான். அதனால் இவனை பரூத்தித்துறமைக்கள் அன்பாக M.O (Mines operator) என்று அழைப்பார்கள்.

1987 ம் ஆண்டு யுலை 29 இல் இந்திய அமைதிப்படலை இலங்கை மண்ணில் கால வதைத்தது. காந்தி பிறந்த தசேத்திலிருந்து அமைதி காக்க என்று சொல்லி வந்த படலை ஆக கிரமிப்புப் படையாகி புலிகளைத் தடேிக் கண்டு பிடித்துக் கொல்லும் பணியில் ஈடுபடத் தொடங்கியது. தாயக மண் மீட்பதென் மிச்சனெக் ககொண்டு வடமராட்சியில் தனக்கென ஒரு தனி இடம் பிடித்துக் ககொண்ட மொறிஸ் மீது ஆக கிரமிப்புப் படையின் கவனம் காட்டமாக இருந்தது. எப்படியாவது அவனைப் பிடித்து விடவேண்டுமென்ற எண்ணத்துடன் வெறி ககொண்ட நாய் போல அவனைத் தடேி அலையைத் தொடங்கியது.

மொறிஸுே இந்திய இராணுவத்தின் கண்ணெதிரில் அகப்பட்டும் அவர்கள் பால்தன் துப்பாக்கி வடேட்டுக்களைத் தீர்த்து அவர்கள் துப்பாக்கி வடேட்டுக்களுக்கும் தான் அகப்பட்டாது மாயமாய் மறைந்தான். ஐந்து தடவகைகள் இந்தியப் படகைகள் சூற்றி வளைத்த போதும் அவர்கள் கண்களும் அகப்பட்டாது தப்பித்துக் ககொண்டான். அவன் சாதாரண துப்பாக்கி வடேட்டுக்களுக்கெல்லாம் அக்ப்புட்பவன் அல்ல.

ஆறாவது தடவையாக இந்தியப் படையினரால் சூற்றி வளைக்கப் பட்ட போதும் கலங்காது நின்று போராடி வெற்றியும் கண்டான்.

அவனது நரேடி மதேலுக்கு ஈடுகொடுக்க முடியாது பலத்த இழப்புகளோடு தப்பியோடிய இந்தியப் படையினரில் பலர்பதவி இறக்கப்பட்டனர். உலகின் நாலாவது வல்லரசின் இராணுவச் சிப்பாய்கள் மொறிஸ் என்ற நாமம் கட்டாலே நடுங்கினர். அவன் நாமம் சொன்ன அப்பாவி மக்களை அடித்தும் உததைதும் சித்திரவதையை படுத்தினர். அவன் பற்றேறேரெ உடன் பிறப்புகளை மதைத்துனரெ எல்லாம் இராணுவ முகாம் வரகை ககொண்டு சனென்று துன்புறுத்தினர்.

இதனால் மொறிஸின் மனம் வதேனையில் வாடினாலும் தமிழீழத்தின் மீது அவன் வதைத்த நம்பிக்கை எள்ளவனேும் கூறயைவில்லை. அவனது நம்பிக்கை நாளும் நாள் வளர்ந்து ககொண்டே போயிற்று.

இந்தியப் படையின் தடேுதல் வடேட்டகைக்கு நடுவிலும் மொறிஸின் பணிகள் தொடர்ந்தன. இயக்க வளர்ச்சியில் அவன் எப்போதும் கண்ணும் கருத்துமாகவே இருந்தான். சாதாரண படலை வீரனாகச் சரேந்த அவன் கப்டன் பதவிவரெ உயர்வு பற்றேறும் மிகமிக ஆபத்தான சபிழ்நிலையிலும் மக்கள் மத்தியில் நடமாடி இயக்க வளர்ச்சிக்கு ஆற்றிய சவேகைகள் ககொஞ்ச நஞ்சமல்ல. எண்ணிலடங்காதவை. வெற்றிகள் பல ஈட்டி அளப்பரிய சாதனைகள் பல பூரிந்து மக்கள் மனதில் அழியாத இடம் பற்றேறும் விட்டான் கப்டன் மொறிஸ்.

நாட்டு மக்களின் அன்புக்கும் ஆதரவுக்கும் பாத்திரமானான். தன் சகாக்களை அன்புடன் நசேிப்பதில் அவனுக்கு நிகர் அவனயேனான். இயக்கத்தின் மீதும் இயக்க உறுப்பினர்கள் மீதும் அவன் ககொண்டிருந்த மட்டற்ற அன்பையும் விசுவாசத்தையும், போராட்டத்தின் மீது அவன் ககொண்டிருந்த தீர்க்கத்தையும் கட்சி நரேம் வரகைக்கும் அவன் சயெத் சயெல்கள் தளெிவாகக் காட்டுகின்றன.

பரூத் தித் துறை வாழ் மக்கள் அவனை மிகவும் நேசித்தனர். அவனும் மக்களை மிகவும் நேசித்தான்.

ஆனாலும் எட்டப்பர் கட்டடம் தம் காட்டிக் கொடுக்கும் வலையைச் சவியத் தவறவில்லை. காட்டிக் கொடுக்கும் எட்டப்பரை இல்லாது ஒழித்து அழிக்க வணேட்டுமென அபிக் கிடிக் கொண்டுள்ளான். சொன்னதை அவன் சவியற் பட்டுத் தி மூடிக் கும் முன் எட்டப்பர் சபிழ்ச்சிக்கு அவனே பலியானான்.

அன்று... 1989 ம் ஆண்டு. மமே மூதலாம் திகதி. (1.5.89)- அதிகாலை.

மொறிஸ் மூதல் நாள் இரவு நீண்ட நேரமாகத் தன் நண்பர்களிடம் சில திட்டங்கள் பற்றிக் கதைத்து விட்டு நேரங் கழித்தே நித்திரைக்குச் சவென்றான்.....காலை எழுந்ததும் காலையைக் கட்டிக் கொண்டு, கழித்துத் தன் கட்டமைக்குத் தயாரானான்.

சாப்பாட்டுக்கு வறூ இடத்துக்குச் சவெல்ல வணேட்டும். அதற்கு முன் இயக்க சம்பந்தமான பரிசோதனை ஒன்று சவிய வணேட்டி இரூந்ததால் தனது சகதமூர்கள் ஏழு பரேர்களிடம் சரேந்து அந்தப் பரிசோதனையில் ஈடுபட்டான்.

அந்த நேரத்தில் தான் அவன் இந்திய அமைதிப் படையினரால் சூற்றி வளக்கப் பட்டத் தொடங்கியிருந்தான். தான் ஒரு எட்டப்பனால் காட்டிக் கொடுக்கப் பட்டு விட்டனே என்பதோ, தான் அந்த நேரத்தில் சூற்றி வளக்கப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறனே என்பதோ அவனுக்குத் தெரியாது. அவன் அதை அந்த இடத்தில், அந்த நேரத்தில் துளியும் எதிர்பாராது தன் கட்டமையில் கவனாமாயிருந்தான்.

500க்கும் மறேபட்ட இந்தியப் படையினர் அவன் இரூந்த வீட்டு இரூந்த பகூதியை வரபட்டத்துடன் சூற்றி வளத்தை திரூந்தனர். அவன் மீது நேசமும் பாசமும் கொண்ட பரூத் தித் துறை வாழ் மக்கள், அவனுக்கு இந்தத் தகவலைத் தெரிவிக்க ஓடி வந்தனர். அவன் விடயத்தில் பலமூறையதால் வியதைத் தழுவிக் கொண்ட இந்தியப் படையினர் ஓடி வந்த மக்களை மறே கொண்டிருக்கிற விடாது அவ் விடங்களிலயே அதாவது தரூவீ தியிலயே இரூத்தி விட்டனர்.

சூற்றியுள்ள காணிகள், வீடுகள், வீதிகள் என்று எல்லா இடங்களிலும், எந்தப் பக்கம் பார்த்தாலும் இந்தியப் படையினர் நிறைந்து சூற்றி வளத்தை திரூந்தனர். நடுவில் மொறிஸ் தன் சகாக்களுடன் தனது பணியில் ஈடுபட்டிருந்தான்.

தான் காட்டிக் கொடுக்கப் பட்டதையும், சூற்றி வளக்கப் பட்டிருப்பதையும், தன் நிலையையும் அறிந்த போது மொறிஸ் சிறிதும் கலங்கவில்லை. அஞ்சி ஓடவில்லை. தன் மயெப்பாது காவலனையும், காவல் கட்டமைக்குப் பொறுப்பான போராளியையும் மட்டும் தன்னுடன் நிறக்கச் சொல்லி விட்டு

இந்தியப் படையை நோக்கிச் சூட்டவாறே

"நான் ஒரு கைபார்த்திட்டு வாறன். நீங்கள் ஓடுங்கடா"

என்று கத்தினான். அவன் கட்டளைப் படி மிகுதி ஐவரூம் அவன் சொன்ன பாதை வழியே சூட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

மொறிஸ் தொடர்ந்து இந்தியப் படையுடன் நேரடியாக மோதினான். அவனது துப்பாக்கி ரவகைகள் இந்தியப் படையில் மின்று பெரியவர்களையச் சூட்டுவீழ்த்தியது. இந்த நேரம் இந்தியப் படையினரின் துப்பாக்கிச் சூட்டுக்கு காவல் போராளி சிறீ துரன் (வள்ளை) பலியானான்.

மொறிஸ் தொடர்ந்து போராடினான். இந்தியப் படையினர் சரமாரியாகச் சூட்ட சூடுகள் அனைத்துக்கும் தப்பித் தப்பிப் பாய்ந்த படி, அவர்களையச் சூட்டவாறே அவன் அடுத்த காணிக் குள் பாய முற்பட்டான். அந்த வளையிலையே பின் காணி முழுவதும் இந்தியப் படையை நிறுத்தி அவதானித்தான். இந்த நிலையிலுங் கட்ட அவன் கலங்கவில்லை. தொடர்ந்து அவர்களை நோக்கிச் சூட்டுக் கொண்டும் அவர்களின் சூட்டிலிருந்து தப்பிக் கொண்டும் இருந்தான்.

துப்பாக்கி ரவையினால் அவனை வீழ்த்த முடியாதென்பதை உணர்ந்த இந்தியப் படையினர் அவன் நின்ற இடத்தைக் குறிப்பாற்றி துப்பாக்கி காஷெல்லும் அடித்து கிரண்டையையும் எறிந்தார்கள். ஷெல் துண்டுகள் அவன் மார்பையும் தலையையும் பதம் பார்க்க கரும்புகை மண்டலத்துக்குள் இரத்த வள்ளைத் தோடு மண்ணுக்கு வித்தானான் மொறிஸ்.

பின் அவனின் மெய்ப்பாது காவலன் ஜெகேசன் (லெப்டினன்ட் ரம்போ)இன் உடலையும் சல்லடையாக் கினர் இந்தியப் படையினர்.

மாவீரர்களான மொறிஸ், ரம்போ, வள்ளை மீவரையும் இழந்து நாடே அழுகிறது. மொறிஸை விண்ணுலகக்கு அனுப்பிய இந்தியப் படையினருக்குப் பதவி உயர்வாம்! விருந்தாம்! தங்கப் பதக்கமாம்!

மொறிஸ் நாட்டில் மக்களுடன் மக்களாக நின்றும் போராடி மண்ணுக்கு வித்தானான். மொறிஸின் தம்பி மயிரன் காட்டில் தலைவர் அருகில் நின்றும்- பின்னர் பிநகரிச் சமரில் 11.11.93 இல் மண்ணுக்கு வித்தானான்.

திலீ பன்
யரேமனி